

Dnevnik

/ PETEK, 21. JULIJ

Danes je dan odprtja razstave.

Že ob devetih zjutraj se je stemnilo, toliko težkih oblakov je pokrilo Ljubljano. A se je zlilo in malo pozneje je posijalo sonce. Ni me več skrbelo, verjetno bo tako cel dan. Da bo dež, a ne neurja.

Močno dežuje, na avtocesti voziva sedemdeset, prav nobene gužve ni. Pri Celju mi Tone reče, naj vzamem brisačo, ker bo začelo kapljati. Naredim, a nič ne razumem, naslednji trenutek pa že zamaka. Proti Mariboru se jasni. Tako kot na najinem vabilu za razstavo Urbana Marava: Natašina broška ima na vrhu težak, temen oblak, spodaj pa je svetel, srebrni. In pod oblaki so moja drevesa, ogrlica.

Pred izvozom z avtoceste so velika močna drevesa. Danes vidim zelene krošnje, v zimskih mesecih pa so na njihovih golih ogrodjih veliki opni bele omele. Vsak december pomislim, da so prav ta drevesa pred Mariborom najlepše okrašena. In prav bela omela je prvi motiv, ki sem ga pred leti naredila za najino sodelovanje. Ta zlata vejica, v katere posebno moč so verjela stare starodavna ljudstva, lahko simbolizira tudi najino prijateljstvo. Ob tej misli mi je lepo. Ob tem, ko se spominjam pogovorov, smeja, reči, da sva jih že naredili z Natašo, preganjam malo črne, ki jo imam pred današnjim večerom, in malo več, ki jo imam pred pisanjem tega dnevnika. Kako veliko misli se lahko hkrati preganja po glavi!

Ob sedmih je na Glavnem trgu sonce. Veliko ljudi je prišlo na odprtje. Postreževa medeno penino in v galeriji gremo na sprehod po Mariboru skozi nakit. V kovinskih koritih pod teklenimi kupolami je označena pot. Najini gosti so čudoviti, tako pozorno pogledajo vsak etajl. V ozadju je video, v katerem je Aljoša z mikro objektivom približal teksturo kovine, barve kamnov, lesa in posnel drevored, ginko, avnink, ptice in mestne junake, kot jim pravi Nataša.

Moje srce je polno. Potrebovala bom nekaj dni, da to ubesedim. Najlepše je to, da vidim Natašo zadovoljno. In da je bilo Borutovo delo s promocijo razstave uspešno.

Prijateljema Tanjo in Urošem odidemo še na kava. Pogovarjamo se druge reči. Dolgo se že nisimo videli in ni dovolj to, kar si obkljukamo na družbenih omrežjih. Spomnim se šale, ki jo sva včeraj, ko smo postavljali razstavo, povedal Uroš. Ponavadi ob smehu vse šale pozabim, Nataša je ostala z mano: Prijatelja miška in slon, ki sta dobila na kavi. Miška se muza in prizna, da ni na novega fanta. Slon je vesel in jo vpraša, ali mu ne kaže njegovo fotografijo. "Seveda," pravi Nataša in mu jo pokaže. "Miška," reče slon, "pa j ti to je netopir." "Prasec, meni pa je rekel, da je netopir."

/ SOBOTA, 22. JULIJ

Danes je počasen, tudi midva sva zelo počasna. Zjutraj se zama, da sva se iz Maribora vrnila domov, ob dveh zjutraj. Z leti človek res izgubi kondicijo za ponočevanje. A nikamor se nama ne mudi. Sama sva, sin je šel v kolonijo. Bereva Nataša, članke, se pogovarjava, jaz pregledujem fotografije in posnetke z včerajšnjega odprtja. V odgovorim na prve odzive. Le vsake toliko gledam na uro, da ne zamudiva tržnice.

Vedno imam tako živo v spominu poln, medek okus fig, ki smo jih v začetku meseca pojedli na Pagu. Želim si pripraviti najbolj okusno solato na svetu. Tako jo imenuje kuhar in ker znam njegov recept na pamet, sem rahlo zbledelo knjigo odpre in za nekaj minut stalgije. Ko sva še čisto sveže zaljubljena sva v najetem stanovanju, sem tisto poletje nekoliko pripravila fige in uživala sva na balkonu, ki je segal prav v krošnje drevesa. Ni me veliko spremenilo od takrat. Sveže sladke fige, mocarella, malo pršuta in listi zelene ter različne bazilike. In polivka iz medu, limone, črnega olja in sveže mletega črnega popra. In, da so se vam docedile sline? A danes te

Zdaj sprejemem, kar pride, in počasi polnim svojo posodo

Ilustracija: Ciril Horjak

in pri Veroniki vzamem veliko vrečo stročjega fižola. Skuham ga in zavrem še lonec krompirja v kosih. Taščo pokličem, da mi pove, kako pripravi zabelo. Dobro mi uspe, a vseeno mislim, da je taščina solata stročjega fižola s krompirjem najboljša. V mestu srečava prijatelj Roka, ki nama je igral na poroki. Že dolgo ga nisem videla, zato ga močno objamem. Sedemo, da nazdravimo srečanju. Da, kot pravi Tone: Rok je najboljši pilot med pianisti in najboljši pianist med piloti. In to ni šala o pilotih kot včeraj.

/ NEDELJA, 23. JULIJ

Zjutraj vem, da moram telovaditi, da vse postavim na bolj pravo mesto in zmehčam nekaj zakrčenosti. Je že res, da je bilo v teh dneh poleg osredotočenosti in pozornosti tudi veliko trenutkov, ko se je dogajalo marsikaj hkrati. Na internetu poiščem Adriene, s katero že dolgo delam jogo, in nekaj izberem. Njena misel "What if your breath is your spirit" mi je tako lepa, da se sprostim in mi je v veselje premikati telo. Umirim se. Spomnim se Žarkovih besed: Vdih, izdih, nasmeh.

Martina Obid Mlakar je oblikovalka nakita in restavratorka. Delo je njen zapik. Ko vzame v roke kovino in orodje, se začne prepletanje slikarske barvitosti v vkovanih kamnih ali emajlu

ter kiparske govornice z modeliranjem, kovanjem. Rada pleše, bere in pije kavo s prijatelji. Rada ima vonj pokošene trave, najraje pa je kjerkoli s sinom in možem.

flamenka, je vse spet na svojem mestu. Nekaj reči moram dokončati, a večjih podvigov se lotim v naslednjih dneh, ko se moja baterija napolni. Vsaka razstava, kot je tudi prav, vzame pozornost, da se ideje pripravi in materializira v izbranih materialih. Potem je tu skrb za postavitve, odprtje razstave ... In na kupu so intenzivni občutki, od treme do vznemirjenja. Tokrat sem morala pred odprtjem dokončati še eno večje naročilo, ki sva ga z naročnikom načrtovala dolgo časa. Že pred meseci mi je uspelo najti čudovite akvamarine in vkovala sem jih v zlata okovja, ki valujejo okoli kamnov. Povezujejo jih srebrne hobotnice. Prava morska zgodba.

/ TOREK, 25. JULIJ

Spet je nevihten dan. Med zatemnitvami težkih oblakov se odpirajo svetla okna sonca. A kot da je prepil in me kratka razjasnitev prevara, saj v delavnico pridem mokra. Z Urada za intelektualno lastnino sem prinesla zapestnico. Moje delo so predstavili na svetovnem srečanju v Ženevi. Pero, ki sem ga oblikovala v titanu, je eden mojih ljubših dizajnov. Najrajši imam pero, ki ga naredim kot kazalko. Na krilih besed jo imenujem. Rada imam besede, rada imam knjige.

Hvaležna sem za odlično sodelovanje z Uradom, kot otrok pa se razveselim njihovih črnih svinčnikov s pisanimi radirkami. Ste vedeli, da je svinčnik z radirko izumil Hymen Lipman in mu je bil pred 165 leti podeljen patent?

/ SREDA, 26. JULIJ

Na delovni mizi je že dolgo velik turkiz. Spet ga vzamem v roko in razmišljam o tem, kako narediti, da postane obesek, obesek za verižico in obesek za broško, ki jo imam v mislih in bo sestavljena iz srebrnih in pozlačenih morskih zvezd. Za prijateljico, ki ima morje najrajši.

Zvečer pogledam v sinovo sobo. Ni pospravljena in je dokaz prihajajočih sprememb. Čez mesec dni bo star trinajst let, teenager. Na kup je dal igrače, ki bi jih rad podaril mlajšim otrokom. Do zdaj se ni ločil od svojih igrač, vedno so mu prišle še za kaj prav. Zdaj pa je v sobi tudi kup knjig, ki so mu postale preotročje. Pogrešam ga.

/ ČETRTEK, 27. JULIJ

Na začetku ustvarjalne poti še nisem dobro razumela praznine, utrujenosti in neke melanholije, ki pride po koncu večjih projektov. Zdaj sprejemem, kar pride, in počasi polnim svojo posodo. Najraje s klepetom ob kavi, kot smo že v ponedeljek začele s Samiro in Kristino, z branjem, listanjem katalogov in obiskom muzejev, galerij. Samirino razstavo v nekdanjem skladišču soli, v koprski galeriji Libertas toplo priporočam.

Ker je zadnji teden razstave Rembrandtovih grafik, grem ponovno v Narodno galerijo. Vzamem povečevalno steklo in opazujem mojstrove poteze. Spomnim se čudovitega leta in pol, ko sem hodila v grafično šolo tu, v Narodni galeriji. Kako izjemen je bil profesor Bojan Kovačič. Nepopustljiv je bil v tem, da se grafično ploščo pravilno pripravi, jedka in odtisne. A odprt in poln spodbude pri uresničevanju naših iskanj, razmišljanj in idej. Tudi na akademiji je bilo nekaj profesorjev, ki so imeli tisti čut, da ti pokažejo pot, ki z vedno več znanja postaja samo tvoja. Emerik Bernard je tako stal pred mojo risbo, dolgo v tišini. Vedela sem, da figura ne stoji pravilno, a nisem imela rešitve. Zadržano me je vprašal, ali smo naredili korekturo na moji risbi. Ta spoštljivost me je presenetila, a sem jo kasneje začela vedno bolj ceniti. Čez kakšen teden, dva je moja risba postala dobra. Poteze znam, razumem, čutim.

Sprehajam se med Rembrandtovimi grafikami, gledam poteze in vem, da sem srečna. Na mojem obrazu je nasmeh. In tu je odgovor, zakaj umetnost potrebujemo. Ker je kot sprehod v